

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Πεντηκοστό Πρώτο

Ο Συμβολισμός του Ναού: Αποκαλύπτοντας τα Μυστήρια της Θείας και Ανθρώπινης Σχέσεως

Jeff Pippenger
2024-03-22

Τα δύο ραβδιά ενώνονται μαζί για να γίνουν ένας ναός. Ο αριθμός σαράντα έξι είναι το σύμβολο του ναού, και σαράντα έξι έτη είναι εκείνα που χωρίζουν την αιχμαλωσία του βόρειου βασιλείου από την αιχμαλωσία του νότιου βασιλείου. Όταν η καταπάτηση του αγιαστηρίου και του στρατεύματος ολοκληρώνεται στον καιρό του τέλους, το 1798, σαράντα έξι έτη είναι εκείνα που ενώνουν τα δύο ραβδιά σε έναν ναό. Από το 723 π.Χ. έως το 677 π.Χ., ο ναός κατεδαφίστηκε και καταπατήθηκε. Το 1798 η καταπάτηση έληξε και έως το 1844 είχε ανεγερθεί ένας ναός. Εκεί επρόκειτο να γίνουν ένα έθνος, με έναν βασιλιά, και να παύσουν να αμαρτάνουν εις την αιωνιότητα. Αυτό ήταν το σχέδιο, αλλά η αποστασία του 1863 ανέβαλε το σχέδιο έως το 2001.

Ο Παύλος προσδιορίζει την εκκλησία ως το σώμα και τον Χριστό ως την κεφαλή, και ο Παύλος χρησιμοποιεί το σώμα ως σύμβολο της σαρκός. Η σάρκα και το σώμα είναι, για τον Παύλο, εναλλάξιμοι όροι.

Διότι, εάν ζείτε κατά σάρκα, μέλλετε να αποθάνετε· αλλ' εάν διά του Πνεύματος θανατώνετε τις πράξεις του σώματος, θέλετε ζήσει. Ρωμαίους 8:13.

Το σχέδιο του ανθρώπινου ναού βασίζεται στο σχέδιο του ναού του Θεού. Το σώμα, το οποίο είναι η Εκκλησία, αντιστοιχεί στη σάρκα μέσα στον ναό του ατόμου. Στον ναό του ατόμου, ο νους είναι η κεφαλή και το σώμα είναι η σάρκα.

Διότι είμεθα μέλη του σώματός του, εκ της σαρκός αυτού και εκ των οστέων αυτού. Διά τούτο θέλει αφήσει ο άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα και θέλει προσκολληθή εις την γυναίκα αυτού, και οι δύο θέλουσιν είσθαι εις σάρκα μίαν. Το μυστήριον τούτο είναι μέγα· εγώ δε λέγω τούτο περί Χριστού και περί της εκκλησίας. Εφεσίους 5:30–32.

Ο ναός τον οποίο επρόκειτο να μετρήσει ο Ιωάννης, όταν ο ήχος του εβδόμου αγγέλου σήμανε την έναρξη του έργου της ολοκλήρωσεως του μυστηρίου του Θεού, ήταν ο ναός του Θεού· αλλά ο ναός του ανθρώπου δημιουργήθηκε κατ' εικόνα του ναού του Θεού. Είναι εναλλάξιμα σύμβολα. Ο Μωσής βρισκόταν στο όρος επί σαράντα έξι ημέρες, όταν του εδείχθη το υπόδειγμα το οποίο έπρεπε να χρησιμοποιήσει κατά την ανέγερση της επίγειας σκηνης. Το υπόδειγμα είχε ληφθεί από τον επουράνιο ναό.

Ο Χριστός ήταν ο επουράνιος ναός, φανερωμένος εν σαρκί, και Αυτός αντιπροσωπεύει το πρότυπο του ανθρώπινου ναού, διότι οι άνθρωποι δημιουργήθηκαν κατ' εικόνα Αυτού. Για τον λόγο αυτό, το πρότυπο του ανθρώπινου ναού αντιπροσωπεύεται με σαράντα έξι χρωμοσώματα.

Οι ναοί είναι προφητικώς εναλλάξιμοι. Έτσι, ο ναός που ο Ιωάννης διατάχθηκε να μετρήσει αποτελούνταν μόνο από δύο διαμερίσματα, χωρίς αυλή. Το πρώτο διαμέρισμα αντιπροσωπεύει τον ανθρώπινο ναό, την εκκλησία (τη νύμφη), το έθνος, το σώμα, το οποίο είναι η σάρκα. Το δεύτερο διαμέρισμα αντιπροσωπεύει τον θεϊκό ναό, τον νυμφίο, τον βασιλέα, την κεφαλή, η οποία είναι ο νους. Η υπόσχεση της αιωνίου διαθήκης, η οποία εκπληρώνεται για τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες κατά τις έσχατες ημέρες, έχει απεικονισθεί με τις δύο ράβδους του Ιεζεκιήλ, κεφάλαιο τριάντα επτά. Έχει απεικονισθεί με τον ναό του Ιωάννη, ο οποίος αποτελείται από δύο διαμερίσματα. Έχει απεικονισθεί με τους συγκεκριμένους ορισμούς του Παύλου περί του μυστηρίου του Χριστού εντός του πιστού, της ελπίδος της δόξης.

Το έργο της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων είναι το έργο της μόνιμης ένωσης της θεότητας με την ανθρωπότητα. Το έργο αυτό επιτελείται κατά τη σάβιγγα της Έβδομης Σάβιγγας. Η ένωση αυτή παριστάνεται, γραμμή επί γραμμής, με ποικίλους τρόπους στις Γραφές. Το έργο της δικαίωσης και του αγιασμού είναι οι θεολογικοί όροι για το έργο αυτό. Η δικαίωση είναι το έργο του Χριστού ως Αντικαταστάτη μας, και το έργο του αγιασμού είναι το έργο του Χριστού ως Υποδείγματός μας. Η δικαίωση αντιπροσωπεύει τον τίτλο μας για τον ουρανό και ο αγιασμός αντιπροσωπεύει την καταλληλότητά μας για τον ουρανό. Και τα δύο αυτά έργα μεταφέρονται στον πιστό διά της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος. Το έργο αυτό παριστάνεται ως η εγγραφή του νόμου του Θεού επί των καρδιών και των διανοιών εκείνων που γίνονται δεκτοί στην αιώνια διαθήκη.

Ο «νους» αντιπροσωπεύει το διαμέρισμα μέσα στον ναό, όπου βρίσκεται η κεφαλή. Ο νους είναι εκείνο που αποκαλείται ανώτερη φύση, σε αντιδιαστολή προς τη σάρκα, η οποία είναι η κατώτερη φύση. Ο νους αντιπροσωπεύεται από τις σκέψεις μας, ενώ η σάρκα αντιπροσωπεύεται από τα αισθήματά μας.

«Πολλοί βιώνουν περιττή δυστυχία. Αποσπούν τη διάνοιά τους από τον Ιησού και την επικεντρώνουν υπερβολικά στον εαυτό τους. Μεγεθύνουν μικρές δυσκολίες και μιλούν αποθαρρυντικά. Είναι ένοχοι της μεγάλης αμαρτίας του αχρείαστου γογγυσμού κατά των προνοιών του Θεού. Διότι για όλα όσα έχουμε και ό,τι είμαστε, είμαστε οφειλέτες στον Θεό. Εκείνος μάς έχει δώσει δυνάμεις, οι οποίες, σε κάποιον βαθμό, είναι παρόμοιες με εκείνες που ο ίδιος κατέχει· και οφείλουμε να εργαζόμαστε με ζήλο για να αναπτύξουμε αυτές τις δυνάμεις, όχι για να ευχαριστήσουμε και να υψώσουμε τον εαυτό μας, αλλά για να τον δοξάσουμε. »

«Δεν πρέπει να επιτρέψουμε στον νου μας να αποσπασθεί από την αφοσίωση προς τον Θεό. Διά του Χριστού μπορούμε και πρέπει να είμαστε ευτυχείς, και πρέπει να αποκτήσουμε συνήθειες αυτοεγκράτειας. Ακόμη και οι σκέψεις πρέπει να υποτάσσονται στο θέλημα του Θεού, και τα αισθήματα στον έλεγχο της λογικής και της θρησκείας. Η φαντασία μας δεν μας δόθηκε για να την αφήνουμε να οργιάζει και να ακολουθεί τη δική της οδό, χωρίς καμία προσπάθεια περιορισμού και πειθαρχίας. Αν οι σκέψεις είναι εσφαλμένες, τα αισθήματα θα είναι εσφαλμένα· και οι σκέψεις και τα αισθήματα μαζί συνθέτουν τον ηθικό χαρακτήρα. Όταν αποφασίζουμε ότι, ως Χριστιανοί, δεν απαιτείται να συγκρατούμε τις σκέψεις και τα αισθήματά μας, τίθεται επάνω μας η επιρροή πονηρών αγγέλων, και προσκαλούμε την

παρουσία τους και τον έλεγχο τους. Αν ενδώσουμε στις εντυπώσεις μας και επιτρέψουμε στις σκέψεις μας να κινούνται σε τροχιά υποψίας, αμφιβολίας και γογγυσμού, θα είμαστε δυστυχείς, και η ζωή μας θα αποδειχθεί αποτυχία.» Review and Herald, 21 Απριλίου, 1885.

Οι σκέψεις και τα αισθήματα, συνδυαζόμενα, συγκροτούν τον ηθικό χαρακτήρα. Ο χαρακτήρας μας αποτελείται από μια κατώτερη και μια ανώτερη φύση· ο νους είναι η ανώτερη φύση, και εάν οι σκέψεις του νου αγιάζονται, τα αισθήματά μας θα αγιάζονται. Αυτό συμβαίνει διότι ο νους είναι η ανώτερη, κυριαρχική φύση από τις δύο φύσεις που συγκροτούν την ανθρώπινη υπόστασή μας. Οι «δυνάμεις», οι οποίες σχεδιάστηκαν ως μέρος της υπάρξεώς μας, είναι «κατά κάποιον βαθμό», «όμοιες με εκείνες τις οποίες» ο Χριστός «κατέχει», διότι πλασθήκαμε κατ' εικόνα Αυτού, και «θα πρέπει να εργαζόμαστε με earnestness για να αναπτύξουμε» αυτές τις «δυνάμεις».

Αι δυνάμεις αι οποίαι αποτελούν μέρος της ανωτέρας φύσεως, ή του νοός του ανθρώπου, είναι η κρίσις, η μνήμη, η συνείδησις και ιδιαιτέρως η βούλησις.

«Πολλοί ρωτούν: “Πώς να παραδώσω τον εαυτό μου στον Θεό;” Επιθυμείτε να δοθείτε σ’ Αυτόν, αλλά είστε αδύναμοι σε ηθική δύναμη, υποδουλωμένοι στην αμφιβολία και ελεγχόμενοι από τις συνήθειες της αμαρτωλής ζωής σας. Οι υποσχέσεις και οι αποφάσεις σας είναι σαν σχοινιά από άμμο. Δεν μπορείτε να ελέγξετε τις σκέψεις σας, τις ορμές σας, τα αισθήματά σας. Η επίγνωση των αθετημένων υποσχέσεών σας και των παραβιασμένων δεσμεύσεών σας αποδυναμώνει την εμπιστοσύνη σας στην ίδια σας την ειλικρίνεια και σας κάνει να αισθάνεστε ότι ο Θεός δεν μπορεί να σας δεχθεί· αλλά δεν χρειάζεται να απελίζεστε. Αυτό που χρειάζεται να κατανοήσετε είναι η αληθινή δύναμη της θελήσεως. Αυτή είναι η κυρίαρχη δύναμη στη φύση του ανθρώπου, η δύναμη της αποφάσεως ή της εκλογής. Τα πάντα εξαρτώνται από τη σωστή ενέργεια της θελήσεως. Τη δύναμη της εκλογής ο Θεός την έχει δώσει στους ανθρώπους· σε αυτούς ανήκει να την ασκούν. Δεν μπορείτε να αλλάξετε την καρδιά σας, δεν μπορείτε από μόνοι σας να δώσετε στον Θεό τα αισθήματά της· αλλά μπορείτε να εκλέξετε να Τον υπηρετείτε. Μπορείτε να Του δώσετε τη θέλησή σας· τότε Εκείνος θα ενεργήσει μέσα σας και το θέλει και το ενεργεί κατά την ευδοκία Του. Έτσι ολόκληρη η φύση σας θα τεθεί υπό τον έλεγχο του Πνεύματος του Χριστού· τα αισθήματά σας θα είναι προσηλωμένα σ’ Αυτόν, οι σκέψεις σας θα βρίσκονται σε αρμονία μαζί Του.

«Οι επιθυμίες για αγαθότητα και αγιότητα είναι ορθές μέχρι του σημείου που φθάνουν· αλλά, αν σταματήσετε εδώ, δεν θα ωφελήσουν σε τίποτε. Πολλοί θα χαθούν ενώ ελπίζουν και επιθυμούν να είναι Χριστιανοί. Δεν φθάνουν στο σημείο να παραδώσουν τη θέλησή τους στον Θεό. Δεν επιλέγουν τώρα να είναι Χριστιανοί.

«Μέσω της ορθής άσκησης της θελήσεως, μπορεί να πραγματοποιηθεί μια πλήρης αλλαγή στη ζωή σας. Παραδίδοντας τη θέλησή σας στον Χριστό, συμμαχείτε με τη δύναμη που είναι υπεράνω κάθε αρχής και εξουσίας. Θα έχετε δύναμη άνωθεν για να σας κρατεί σταθερούς, και έτσι, μέσω της διαρκούς παραδόσεως στον Θεό, θα καταστείτε ικανοί να ζήσετε τη νέα ζωή, τη ζωή της πίστεως.» Steps to Christ, 47, 48.

Η δύναμη της θελήσεως είναι η «κυβερνώσα δύναμη» στη φύση του ανθρώπου, και ο κυβερνήτης βρίσκεται στο διαμέρισμα του ανθρώπινου ναού που είναι συμμαχημένο «με τη δύναμη που είναι υπεράνω πάσης αρχής και εξουσίας». Ο τόπος όπου επιτελείται η ένωση της Θεότητας με την

ανθρωπότητα μέσα στον ανθρώπινο ναό είναι η ακρόπολη της ψυχής. Κάθε άνθρωπος έχει μία ακρόπολη, και αυτή είτε καταλαμβάνεται από τον Χριστό, είτε από τον αρχέχθρο του Χριστού.

«Όταν ο Χριστός καταλαμβάνει το οχυρό της ψυχής, ο άνθρωπος παράγοντας γίνεται ένα με Αυτόν. Και εκείνος που είναι ένα με τον Χριστό, διατηρώντας την ενότητά του, ενθρονίζοντάς Τον στην καρδιά και υπακούοντας στις εντολές Του, είναι ασφαλής από τις παγίδες του πονηρού. Ενωμένος με τον Χριστό, συγκεντρώνει στον εαυτό του τις χάρες του Χριστού και αφιερώνει δύναμη και αποτελεσματικότητα και ισχύ στον Κύριο για να κερδίζει ψυχές σ' Αυτόν. Με τη συνεργασία με τον Σωτήρα γίνεται το όργανο μέσω του οποίου εργάζεται ο Θεός. Τότε, όταν έρχεται ο Σατανάς και προσπαθεί να καταλάβει την ψυχή, διαπιστώνει ότι ο Χριστός τον έχει καταστήσει ισχυρότερο από τον ισχυρό οπλισμένο άνδρα». Review and Herald, 12 Δεκεμβρίου 1899.

Το φρούριο της ψυχής είναι η καρδιά και ο νους του ανθρώπου. Η υπόσχεση της νέας διαθήκης προσδιορίζει τρεις κύριες υποσχέσεις για τον πιστό. Υπόσχεται σε αυτόν μια γη για να κατοικεί, όπως ο Κήπος της Εδέμ ήταν για τον Αδάμ και την Εύα, ο οποίος, με τη σειρά του, αντιπροσώπευε τη γη της επαγγελίας στη διαθήκη Του με τον αρχαίο Ισραήλ, η οποία, με τη σειρά της, αντιπροσώπευε την πνευματική ένδοξη χώρα για τον πνευματικό Ισραήλ, και τα οποία και τα τρία παρέχουν μαρτυρία, γραμμή επί γραμμή, για την υπόσχεση της γης ανακαινισμένης, για εκείνους που νικούν καθώς Εκείνος ενίκησε.

Όταν ο Αδάμ και η Εύα αμάρτησαν, «διασκορπίστηκαν» έξω από τον Κήπο της Εδέμ για «επτά αιρούς», και έπειτα από επτά χιλιετίες η γη ανακαινίζεται και ο κήπος της Εδέμ αποκαθίσταται. Ο διασκορπισμός του αρχαίου Ισραήλ για «επτά αιρούς» προτυπωνόταν από τον διασκορπισμό του Αδάμ και της Εύας. Η διαθήκη υπόσχεται μια γη για κατοίκηση, και αυτή ήταν η υπόσχεση της αποκατεστημένης Εδέμ. Το καταπάτημα του αγιαστηρίου και του στρατεύματος αντιπροσωπεύει τη σταδιακή κλιμάκωση της αμαρτίας μέσα στην ανθρώπινη οικογένεια, η οποία άρχισε με την αμαρτία του Αδάμ.

Οι άλλες δύο υποσχέσεις της διαθήκης είναι ότι οι πιστοί θα λάβουν νέο σώμα και νέο νου, αυτόν τον ίδιο τον νου του Χριστού. Το σώμα είναι η σάρκα, η κατώτερη φύση, και σε σχέση με τον Χριστό είναι η εκκλησία. Ο νους είναι η ανώτερη φύση· είναι εκείνο το οποίο η Αδελφή Ουάιτ προσδιορίζει ως την «ακρόπολη της ψυχής». Ο Παύλος διδάσκει σαφώς ότι λαμβάνουμε τον νου του Χριστού τη στιγμή που αποδεχόμαστε τις απαιτήσεις του ευαγγελίου, όταν δικαιωνόμαστε. Διδάσκει επίσης ότι δεν λαμβάνουμε νέο και δοξασμένο σώμα παρά μόνο κατά τη Δευτέρα Παρουσία.

Ιδού, μυστήριον σας λέγω· πάντες μεν δεν θέλομεν κοιμηθή, πάντες όμως θέλομεν μεταμορφωθή, εν ριπή οφθαλμού, εν μια στιγμή, κατά την εσχάτην σάλπιγγα· διότι θέλει σαλπίζει, και οι νεκροί θέλουσιν αναστηθή άφθαρτοι, και ημείς θέλομεν μεταμορφωθή. Διότι το φθαρτόν τούτο πρέπει να ενδυθή αφθαρσίαν, και το θνητόν τούτο πρέπει να ενδυθή αθανασίαν. Και όταν το φθαρτόν τούτο ενδυθή αφθαρσίαν, και το θνητόν τούτο ενδυθή αθανασίαν, τότε θέλει γείνει ο λόγος ο γεγραμμένος· Κατεπόθη ο θάνατος εν νίκη. Πού, θάνατε, το κέντρον σου; Πού, άδη, η νίκη σου; Το δε κέντρον του θανάτου είναι η αμαρτία, και η δύναμις της αμαρτίας ο νόμος. Α΄ Κορινθίους 15:51–56.

Ένα δόγμα, το οποίο ο Ιωάννης λέει ότι αποκαλύπτει ως αντίχριστους εκείνους που πιστεύουν τέτοιες πλανερές διδασκαλίες, υποστηρίζει ότι ο Χριστός ουδέποτε προσέλαβε σώμα υποκείμενο στις συνέπειες της αμαρτίας, οι οποίες είχαν αρχίσει να επηρεάζουν την ανθρώπινη οικογένεια από την αμαρτία του Αδάμ και εξής.

Και παν πνεύμα το οποίον δεν ομολογεί ότι ο Ιησούς Χριστός έχει έλθει εν σαρκί, δεν είναι εκ του Θεού· και τούτο είναι το πνεύμα του αντιχρίστου, περί του οποίου έχετε ακούσει ότι έρχεται· και ήδη τώρα είναι εν τω κόσμω. Α΄ Ιωάννου 4:3.

Ο οίνος της Βαβυλώνας (αντιχρίστου), που διδάσκει την «Αμώμητη Σύλληψη», ισχυρίζεται ότι η Μαρία κατέστη τελεία, όπως ήσαν ο Αδάμ και η Εύα πριν από την αμαρτία, ώστε η γέννηση του Ιησού να βασίζεται σε σύλληψη εκ θεότητας (του Αγίου Πνεύματος), με τελεία ανθρωπότητα (τη Μαρία). Η ψευδής διδασκαλία της Αμώμητης Συλλήψεως δεν αναφέρεται στο πότε συνελήφθη ο Ιησούς στη μήτρα της Μαρίας, αλλά στο πώς η Μαρία συνελήφθη με την τελειότητα του Αδάμ και της Εύας. Το να υποστηρίζει κανείς ότι η σάρκα την οποία ανέλαβε ο Χριστός όταν ήλθε να λυτρώσει τον άνθρωπο ήταν αναμάρτητη σάρκα, η οποία δεν περιείχε τα αποτελέσματα της κληρονομικότητας, είναι διδασκαλία του αντιχρίστου.

Διότι πολλοί πλάνοι εισήλθαν εις τον κόσμον, οι οποίοι δεν ομολογούν ότι ο Ιησούς Χριστός έχει έλθει εν σαρκί. Ούτος είναι ο πλάνος και ο αντίχριστος. Β΄ Ιωάννου 1:7.

Όταν ο Χριστός αναστήθηκε, η Θεόπνευστη μαρτυρία επισημαίνει προσεκτικά ότι τότε είχε ένα δοξασμένο σώμα. Η ανάστασή Του προεικόνιζε την ανάσταση των δικαίων κατά τη Δευτέρα Παρουσία, και τότε είναι που λαμβάνουμε την επαγγελία της διαθήκης για ένα νέο σώμα.

«Είχε έλθει ο καιρός ο Χριστός να ανέλθει στον θρόνο του Πατέρα Του. Ως θεϊκός νικητής επρόκειτο να επιστρέψει με τα τρόπαια της νίκης στις ουράνιες αυλές. Πριν από τον θάνατό Του είχε δηλώσει στον Πατέρα Του: “Εγώ σε δόξασα επί της γης, το έργον ετελείωσα το οποίον μοι έδωκας να κάμω.” Ιωάν. 17:4. Μετά την ανάστασή Του παρέμεινε επί της γης για κάποιο διάστημα, ώστε οι μαθητές Του να εξοικειωθούν με Αυτόν στο αναστημένο και δοξασμένο σώμα Του. Τώρα ήταν έτοιμος για τον αποχαιρετισμό. Είχε πιστοποιήσει το γεγονός ότι ήταν ζωντανός Σωτήρας. Οι μαθητές Του δεν είχαν πλέον ανάγκη να Τον συνδέουν με τον τάφο. Μπορούσαν να Τον σκέπτονται ως δοξασμένο ενώπιον του ουράνιου σύμπαντος.» Η Ζωή του Ιησού, 829.

Η διαθηκική υπόσχεση μιας γης για κατοίκηση εκπληρώνεται κατά την ανακαίνιση της γης, όταν η Εδέμ αποκατασταθεί και ολοκληρωθεί η «επταπλή περίοδος» (επτά χιλιάδες έτη) της διασποράς της ανθρωπότητας του πρώτου Αδάμ. Η διαθηκική υπόσχεση ενός νέου και δοξασμένου σώματος παρέχεται κατά τη Δευτέρα Παρουσία, εν ριπή οφθαλμού.

«Η ιστορία της Βηθλεέμ είναι ένα ανεξάντλητο θέμα. Εντός αυτής είναι κρυμμένο “το βάθος του πλούτου και της σοφίας και της γνώσεως του Θεού”. Ρωμαίους 11:33. Θαυμάζουμε τη θυσία του Σωτήρος, ο οποίος αντήλλαξε τον θρόνο του ουρανού με τη φάτνη, και τη συντροφιά των αγγέλων που Τον προσκυνούσαν με τα ζώα του σταύλου. Η ανθρώπινη υπερηφάνεια και αυτάρκεια ελέγχονται ενώπιον της παρουσίας Του. Ωστόσο, αυτό δεν ήταν παρά μόνον η αρχή της θαυμαστής Του συγκατάβασης. Θα αποτελούσε σχεδόν άπειρη

ταπεινώση για τον Υιό του Θεού να λάβει την ανθρώπινη φύση, ακόμη και όταν ο Αδάμ στεκόταν στην αθωότητά του στην Εδέμ. Αλλά ο Ιησούς αποδέχθηκε την ανθρώπινη φύση όταν το ανθρώπινο γένος είχε εξασθενήσει από τέσσερις χιλιάδες χρόνια αμαρτίας. Όπως κάθε τέκνο του Αδάμ, αποδέχθηκε τα αποτελέσματα της ενέργειας του μεγάλου νόμου της κληρονομικότητας. Ποια ήσαν αυτά τα αποτελέσματα φαίνεται στην ιστορία των επίγειων προγόνων Του. Ήλθε με τέτοια κληρονομικότητα για να συμμερισθεί τις θλίψεις και τους πειρασμούς μας και να μας δώσει το παράδειγμα μιας αναμάρτητης ζωής.» Η Ζωή του Χριστού, 48.

Όταν ένας άνθρωπος πληροί τις απαιτήσεις του ευαγγελίου, τότε και εκεί λαμβάνει νέο νου, δηλαδή τον νου του Χριστού, όμως το σώμα, ή όπως το ονομάζει επίσης ο Παύλος, η σάρκα, μεταβάλλεται κατά τη Δευτέρα Παρουσία. Η κατώτερη φύση, η οποία συνίσταται στα αισθήματα, δεν εξαλείφεται κατά τη μεταστροφή. Εκείνα τα αισθήματα, που αποτελούν ένα μέρος του ηθικού χαρακτήρα, παραμένουν έως τη Δευτέρα Παρουσία. Τα αισθήματα αυτά αντιπροσωπεύουν το συγκινησιακό σύστημα, το οποίο συνδέεται με το ορμονικό σύστημα. Αντιπροσωπεύουν τις αισθήσεις που συνδέονται με το νευρικό σύστημα. Όλα τα στοιχεία της κατώτερης φύσεως του ανθρώπου που θεωρούνται ως αισθήματα διαιρούνται σε δύο βασικές κατηγορίες. Ο ένας τύπος αισθημάτων είναι οι τάσεις που κληρονομήσαμε από τους προγόνους μας, και οι άλλοι τύποι αισθημάτων είναι επίκτητες τάσεις, τις οποίες αναπτύξαμε με τις δικές μας επιλογές.

Ορισμένες κληρονομικές τάσεις αποτελούν απλώς μέρος του ανθρώπινου σχεδιασμού, ενώ ορισμένα είδη κληρονομικών τάσεων οδηγούν στο κακό. Τα καλλιεργημένα είδη αισθημάτων είναι εκείνα που εγκαθιδρύουμε με τις δικές μας επιλογές, και οι κληρονομικές τάσεις μεταβιβάζονται μέσω «του μεγάλου νόμου της κληρονομικότητας».

Ο Ιησούς «προσέλαβε την ανθρώπινη φύση όταν το ανθρώπινο γένος είχε εξασθενήσει από τέσσερις χιλιάδες χρόνια αμαρτίας. Όπως κάθε παιδί του Αδάμ, προσέλαβε τα αποτελέσματα της ενέργειας του μεγάλου νόμου της κληρονομικότητας. Ποια ήσαν αυτά τα αποτελέσματα φαίνεται στην ιστορία των επίγειων προγόνων Του. Ήλθε με τέτοια κληρονομικότητα για να συμμερισθεί τις θλίψεις και τους πειρασμούς μας και να μας δώσει το παράδειγμα μιας αναμάρτητης ζωής». Με τα αποτελέσματα τεσσάρων χιλιάδων ετών της ενέργειας του μεγάλου νόμου της κληρονομικότητας, ο Ιησούς κρατούσε πάντοτε αυτές τις τάσεις υποταγμένες με την άσκηση της θελήσεώς Του, και ούτε μία φορά δεν συμμετείχε στην καλλιέργεια οποιωνδήποτε αμαρτωλών αισθημάτων.

Εάν ο Ιησούς είχε προσλάβει ανθρώπινο σώμα, όπως εκπροσωπείτο από τον Αδάμ και την Εύα προτού αμαρτήσουν, χωρίς να δεχθεί τα αποτελέσματα της εξασθενήσεως της ανθρωπότητας που είχε επέλθει μέσα σε τέσσερις και πλέον χιλιάδες έτη εκφυλισμού, τότε δεν θα είχε παράσχει Παράδειγμα τού πώς κάθε τέκνο του Θεού δύναται να υπερνικήσει.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Πολλοί θεωρούν αυτή τη σύγκρουση μεταξύ του Χριστού και του Σατανά ως μη έχουσα ιδιαίτερη σχέση με τη δική τους ζωή· και γι' αυτούς παρουσιάζει ελάχιστο ενδιαφέρον. Αλλά μέσα στην επικράτεια κάθε ανθρώπινης καρδιάς αυτή η διαμάχη επαναλαμβάνεται. Ποτέ δεν

εγκαταλείπει κανείς τις τάξεις του κακού για την υπηρεσία του Θεού χωρίς να συναντήσει τις επιθέσεις του Σατανά. Οι δεισμοί στους οποίους αντιστάθηκε ο Χριστός ήταν εκείνοι στους οποίους εμείς βρίσκουμε τόσο δύσκολο να αντισταθούμε. Του προτάθηκαν σε τόσο πολύ μεγαλύτερο βαθμό, όσο ο χαρακτήρας Του είναι ανώτερος από τον δικό μας. Με το φοβερό βάρος των αμαρτιών του κόσμου επάνω Του, ο Χριστός υπέμεινε τη δοκιμασία ως προς την όρεξη, ως προς την αγάπη του κόσμου, και ως προς εκείνη την αγάπη της επίδειξης που οδηγεί στην αυθάδεια. Αυτοί ήταν οι πειρασμοί που κατέβαλαν τον Αδάμ και την Εύα, και που τόσο εύκολα καταβάλλουν εμάς.»

«Ο Σατανάς είχε υποδείξει την αμαρτία του Αδάμ ως απόδειξη ότι ο νόμος του Θεού ήταν άδικος και ότι δεν μπορούσε να τηρηθεί. Μέσα στην ανθρώπινη φύση μας, ο Χριστός έπρεπε να αποκαταστήσει την αποτυχία του Αδάμ. Αλλά όταν ο Αδάμ δέχθηκε την επίθεση του πειραστή, καμία από τις συνέπειες της αμαρτίας δεν ήταν επάνω του. Στεκόταν με τη δύναμη της τέλειαν ανδρικής φύσεως, έχοντας την πλήρη ρώμη του νου και του σώματος. Ήταν περικυκλωμένος από τις δόξες της Εδέμ και βρισκόταν σε καθημερινή κοινωνία με ουράνια όντα. Δεν συνέβη όμως το ίδιο με τον Ιησού όταν εισήλθε στην έρημο για να αναμετρηθεί με τον Σατανά. Επί τέσσερις χιλιάδες χρόνια το ανθρώπινο γένος είχε εξασθενήσει ως προς τη σωματική δύναμη, τη διανοητική ισχύ και την ηθική αξία· και ο Χριστός προσέλαβε επάνω Του τις ασθένειες της εκπεσμένης ανθρωπότητας. Μόνον έτσι μπορούσε να διασώσει τον άνθρωπο από τα κατώτατα βάθη του εξευτελισμού του.»

«Πολλοί ισχυρίζονται ότι ήταν αδύνατον να νικηθεί ο Χριστός από τον πειρασμό. Τότε δεν θα μπορούσε να είχε τεθεί στη θέση του Αδάμ· δεν θα μπορούσε να είχε κερδίσει τη νίκη την οποία ο Αδάμ απέτυχε να κερδίσει. Αν εμείς έχουμε κατά οποιαδήποτε έννοια σκληρότερη σύγκρουση από εκείνη που είχε ο Χριστός, τότε Εκείνος δεν θα ήταν σε θέση να μας βοηθήσει. Αλλά ο Σωτήρας μας έλαβε την ανθρώπινη φύση, με όλες τις αδυναμίες της. Έλαβε τη φύση του ανθρώπου, με τη δυνατότητα να υποκύψει στον πειρασμό. Δεν έχουμε τίποτε να υποφέρουμε το οποίο Εκείνος να μην έχει υπομείνει.»

«Με τον Χριστό, όπως και με το άγιο ζεύγος στην Εδέμ, η όρεξη υπήρξε το έδαφος του πρώτου μεγάλου πειρασμού. Ακριβώς εκεί όπου άρχισε η καταστροφή, πρέπει να αρχίσει και το έργο της απολύτρωσής μας. Όπως με την ικανοποίηση της όρεξης έπεσε ο Αδάμ, έτσι με την άρνηση της όρεξης ο Χριστός πρέπει να νικήσει. “Και αφού ενήστευσε σαράντα ημέρες και σαράντα νύχτες, ύστερα επείνασε. Και όταν ήρθε προς Αυτόν ο πειράζων, είπε, Εάν είσαι Υιός του Θεού, πρόσταξε να γίνουν αυτοί οι λίθοι άρτοι. Εκείνος όμως αποκρίθηκε και είπε, Είναι γεγραμμένον, Δεν θέλει ζήσει ο άνθρωπος μόνον με άρτο, αλλά με κάθε λόγο εξερχόμενο διά του στόματος του Θεού.”»

«Από την εποχή του Αδάμ έως εκείνη του Χριστού, η φιληδονία είχε αυξήσει τη δύναμη των ορέξεων και των παθών, έως ότου αυτά είχαν σχεδόν απεριόριστο έλεγχο. Έτσι οι άνθρωποι είχαν γίνει εξασθενωμένοι και νοσώδεις, και από μόνον τους ήταν αδύνατον να νικήσουν. Εκ μέρους του ανθρώπου, ο Χριστός νίκησε υπομένοντας την αυστηρότερη δοκιμασία. Για χάρη μας άσκησε αυτοκυριαρχία ισχυρότερη από την πείνα ή τον θάνατο. Και σε αυτή την πρώτη νίκη περιλαμβάνονταν και άλλα ζητήματα που υπεισέρχονται σε όλους τους αγώνες μας με τις δυνάμεις του σκότους.» Η Ζωή του Χριστού, 117.